Η Alva και το κουδουνάκι στο χιόνι

Μαμά και μπαμπάς

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε:

_____

Καλώς ήρθες σε αυτό το δείγμα βιβλίου! Είναι φτιαγμένο ακριβώς όπως θα γίνει και το δικό σου, από τις φωτογραφίες και τις επιλογές που φαίνονται δίπλα, και δείχνει πώς μπορεί να μοιάζει μια ιστορία από τη Saga για σένα. Ξεφύλλισε, διάβασε και φαντάσου το παιδί σου ως τον ήρωα του δικού του παραμυθιού.

Ήταν η νύχτα πριν από τα Χριστούγεννα. Μέσα στο σπίτι μύριζε πιπερόψωμα, σαφρανένια ψωμάκια και κλαδιά ελάτου. Η Alva μόλις είχε βάλει το τελευταίο ζαχαρωτό μπαστουνάκι στην πιατέλα, όταν κάτι ακούστηκε να κουδουνίζει στο παράθυρο. Κλινκ, κλινκ, κλινκ.

Στο χιόνι στεκόταν ένα μικρό μοσχαράκι ταράνδου. Είχε φτερά, διπλωμένα σαν δυο μαλακές κάπες κατά μήκος της ράχης του, και ένα ασημένιο κουδουνάκι στον λαιμό του. Κοίταξε την Alva, κοίταξε τον ουρανό κι ύστερα χτύπησε το χιόνι με μια τοσοδούλικη οπλή. Ανάμεσα στα σύννεφα, μερικές σκοτεινές κουκκίδες γλιστρούσαν μακριά, πάνω από το φεγγάρι. Το ταρανδάκι προσπάθησε να ανοίξει τα φτερά του, μα τα δίπλωσε πάλι. Τότε η Alva έτρεξε προς τον διάδρομο.

Η Alva φόρεσε σκούφο, γάντια και μπότες τόσο γρήγορα, που το ένα γάντι μπήκε ανάποδα. «Έτσι θα μείνει», είπε. Κρύος αέρας που μύριζε χιόνι τρύπωσε από την ανοιχτή πόρτα.

Το ταρανδάκι είχε ήδη βρει μια σειρά από μικρά χνάρια οπλών. Ήταν πάνω στο αφράτο χιόνι και έδειχναν προς το ελατόδασος. Η Alva έσκυψε δίπλα τους. «Θα ακολουθήσουμε το κοπάδι», είπε. «Ένα βήμα τη φορά.» Σκέφτηκε λίγο και είπε: «Ένα μέσα από τα έλατα.» Το ταρανδάκι έκανε ένα προσεκτικό βήμα. Το κουδουνάκι απάντησε: κλινκ. Η Alva έκανε άλλο ένα, και μαζί ακολούθησαν τα χνάρια προς τα σκοτεινά δέντρα.

Στο ελατόδασος επικρατούσε ησυχία, ησυχία χιονιού. Τα κλαδιά κρέμονταν λευκά και στρογγυλά, και πότε πότε έπεφτε ένας σβώλος χιονιού με ένα μικρό πλαφ. Η Alva είδε πρώτη τα χνάρια των οπλών, δυο μικρά σημάδια και μετά άλλα δυο. Τα ακολούθησε προσεκτικά, όπως όταν έψαχνε για χνάρια ζώων μετά από μια καινούρια χιονόπτωση.

Το ταρανδάκι βιάστηκε να κάνει τρία βήματα, μα ένα χαμηλό κλαδί πιάστηκε στο ένα του φτερό. Τινάχτηκε και έμεινε ακίνητο. «Περίμενε, βλέπω», είπε η Alva. Σήκωσε προσεκτικά το κλαδί από πάνω του. «Ένα μέσα από τα έλατα», του θύμισε. Το ταρανδάκι συνέχισε. Ανάμεσα στους κορμούς άνοιγε ένα μεγάλο λευκό ξέφωτο, και πολύ μακριά ακούστηκε ένα βαθύ μπουμμμ.

Πίσω από το τελευταίο έλατο βρισκόταν η λίμνη, παγωμένη και γυαλιστερή κάτω από το χιόνι. Βαθιά μέσα της τραγουδούσε ο πάγος: μπουμμμ, μπουμμμ, σαν ένα τεράστιο τύμπανο πολύ κάτω από τη γη. Τα αυτιά του ταρανδιού πετάχτηκαν προς αντίθετες μεριές.

Όμως τα χνάρια του κοπαδιού λαμποκοπούσαν πάνω στη λίμνη. Δεν ήταν πια συνηθισμένα σημάδια. Έλαμπαν ασημόλευκα και ένωναν τις όχθες σαν μια στενή χειμωνιάτικη γέφυρα. Η Alva ακούμπησε τη μπότα της πάνω στο πρώτο λαμπερό χνάρι. «Ένα μέσα από τα έλατα», είπε. Ύστερα είδε το επόμενο κομμάτι του δρόμου. «Και ένα πάνω από τον πάγο.» Το ταρανδάκι έμεινε για λίγο ακίνητο. Τότε ακούστηκε το κουδουνάκι: κλινκ, και έβαλε τη μικρή του οπλή δίπλα στην Alva.

Στη μέση της λίμνης, ο πάγος τραγούδησε ξανά, αυτή τη φορά πιο παρατεταμένα: μπουμμμ-μπουμμμ-μπουμμμ. Το ταρανδάκι πετάχτηκε με ένα σάλτο. Το κουδουνάκι κουδούνισε τόσο γρήγορα, που η Alva παραλίγο να χάσει το μέτρημα των βημάτων.

«Η λίμνη είναι πολύ καλή στο μπάσο», είπε. «Μα χρειάζεται βοήθεια για τα υπόλοιπα.» Η Alva σιγοτραγούδησε μια μικρή φράση από ένα χριστουγεννιάτικο τραγούδι, απαλά και λιγάκι φάλτσα. Το ταρανδάκι άκουσε. Έπειτα έβαλε τις οπλές του στα αστραφτερά χνάρια, μία μία. Ένα μέσα από τα έλατα, ένα πάνω από τον πάγο. Στην άλλη όχθη περίμεναν μικρές χρυσοκίτρινες κουκκίδες μέσα στο σκοτάδι. Η Alva μισόκλεισε τα μάτια. «Χιονοφαναράκια!» είπε, και επιτάχυνε.

Τα χιονοφαναράκια στέκονταν σε μια στραβή σειρά, στρογγυλά σαν χιονόψωμα. Μέσα σε κάθε φαναράκι τρεμόπαιζε ένα μικρό φως. Μύριζε αχνά ζεστό κερί, παρόλο που η νύχτα ήταν κρύα και καθαρή.

Ανάμεσα στα φαναράκια, η Alva βρήκε περισσότερα χνάρια οπλών. Ένα είχε πατήσει ακριβώς δίπλα στην παλιά της τσουλήθρα. «Ήταν εδώ», είπε. Κοίταξε ψηλά. Πάνω από τα φαναράκια υψωνόταν ο ψηλός λόφος, λευκός απέναντι στον ουρανό. «Ένα μέσα από τα έλατα, ένα πάνω από τον πάγο, ένα δίπλα από τα φαναράκια.» Το ταρανδάκι τέντωσε τον λαιμό του προς την κορυφή, μα το κοπάδι δεν φαινόταν. Μόνο ο άνεμος κινούνταν εκεί ψηλά. Η Alva άρχισε να περπατά προς την πλαγιά.

Ο λόφος φαινόταν διπλάσιος σε ύψος όταν η Alva στάθηκε στους πρόποδές του. Εδώ συνήθιζε να κάνει έλκηθρο ώσπου να κοκκινίσουν τα μάγουλά της και τα γάντια της να βαραίνουν από το χιόνι. Προς τα κάτω πήγαινε γρήγορα. Προς τα πάνω είχε κυρίως λαχάνιασμα.

«Θα κάνουμε μικρά βήματα», είπε. Το ταρανδάκι προσπάθησε να σκαρφαλώσει, γλίστρησε προς τα πίσω και ξαφνικά κάθισε μέσα στο χιόνι. Τα φτερά του στραβοκάθισαν. Η Alva έσφιξε τα χείλη της για να μη γελάσει, μα οι ώμοι της τραντάζονταν έτσι κι αλλιώς. Το ταρανδάκι τής έριξε ένα πολύ θυμωμένο βλέμμα. «Συγγνώμη», είπε η Alva και άπλωσε το χέρι της. «Ένα μέσα από τα έλατα, ένα πάνω από τον πάγο, ένα δίπλα από τα φαναράκια, ένα πάνω στον λόφο.» Ένα βήμα ακόμη. Και μετά άλλο ένα.

Στα μισά του λόφου, ο άνεμος ήρθε στροβιλίζοντας γύρω τους. Μαστίγωνε χιόνι πάνω στον δρόμο τους. Πρώτα τα χνάρια του ταρανδιού έγιναν ρηχά. Έπειτα ξαναγέμισαν και τα πατήματα από τις μπότες της Alva, ώσπου έμειναν μόνο μαλακά βαθουλώματα που χάνονταν ενώ τα κοιτούσε.

«Λίγο πιο γρήγορα», είπε η Alva. Έκανε δύο βήματα. Το ταρανδάκι έκανε ένα. Εκείνη έκανε άλλα δύο, και εκείνο την ακολούθησε με το κουδουνάκι σιωπηλό στο στήθος του. Πίσω τους ήταν τα έλατα, ο πάγος και τα φαναράκια, μα ο άνεμος έσβηνε τα πάντα. Η Alva είπε δυνατά τον δρόμο, σαν να μπορούσαν τα λόγια να τον κρατήσουν εκεί: «Ένα μέσα από τα έλατα, ένα πάνω από τον πάγο, ένα δίπλα από τα φαναράκια, ένα πάνω στον λόφο.» Η κορυφή ήταν πια κοντά. Μα θα ήταν άραγε ακόμη εκεί το κοπάδι;

Στην κορυφή δεν υπήρχαν δέντρα, μόνο ουρανός, άνεμος και χιόνι που έτρεχε προς τα πλάγια. Η Alva γύρισε να κοιτάξει πίσω. Εκεί έπρεπε να ήταν ο δρόμος τους. Μα δεν υπήρχαν καθόλου χνάρια, ούτε ένα.

«Τώρα μπορείς να πετάξεις», είπε και έδειξε ψηλά. Το ταρανδάκι άνοιξε τα φτερά του. Χαμήλωσε, πήρε φόρα με τις μπροστινές οπλές του και σταμάτησε. Το κουδουνάκι κρεμόταν χωρίς ήχο. «Πέτα!» είπε ξανά η Alva, πιο δυνατά αυτή τη φορά. Μα το μικρό δίπλωσε τα φτερά του και κουλουριάστηκε, μικρό σαν γάντι που το έχασε κάποιος. Πάνω από εκείνους, το κοπάδι γλιστρούσε μακριά προς την άκρη των σύννεφων. Η Alva έσφιξε δυνατά το γάντι της. Τι είχε εκείνο που μπορούσε να ακούσει το κοπάδι;

Ο άνεμος τραβούσε τον σκούφο της Alva. Τον κράτησε με το ένα χέρι και κοίταξε το άλλο. Ακριβώς κάτω από το πηγουνάκι του ταρανδιού βρισκόταν το κουδουνάκι, λαμπερό παρά το χιόνι. Η Alva θυμήθηκε το κλινκ έξω από το παράθυρο. Θυμήθηκε πώς ακουγόταν ανάμεσα στα έλατα.

«Ίσως να μη μας βλέπουν», είπε. «Μα ίσως να μας ακούνε.» Έπιασε προσεκτικά το κουδουνάκι και το χτύπησε: κλινκ, κλινκ, κλινκ. Τρεις καθαροί ήχοι. Στην αρχή απάντησε μόνο ο άνεμος. Η Alva το χτύπησε ξανά, πιο σταθερά. Κλινκ, κλινκ, κλινκ. Τότε μια σκοτεινή κουκκίδα σταμάτησε πάνω από την άκρη των σύννεφων. Έπειτα ήρθε μια απάντηση, λεπτή μα καθαρή: κλινκ-κλινκ-κλινκ.

Τα αυτιά του ταρανδιού πετάχτηκαν όρθια. Στον ουρανό, οι μικρές κουκκίδες έστριψαν πίσω. Περισσότερα κουδουνάκια αντήχησαν από τα σύννεφα, σαν τα αστέρια να κουνούσαν τσέπες γεμάτες ασήμι.

Η Alva κοίταξε την τσουλήθρα. Κατηφόριζε απαλά από την κορυφή, λεία από τα πολλά κατεβάσματα και αρκετά φαρδιά για δύο. «Δεν χρειάζεται να αρχίσεις κατευθείαν προς τα πάνω», είπε. «Όταν κατεβαίνω εδώ με το έλκηθρο, πρώτα γέρνω μπροστά, κι ύστερα γίνεται μόνο του.» Στάθηκε με τα πόδια στην άκρη. «Ένα μέσα από τα έλατα, ένα πάνω από τον πάγο, ένα δίπλα από τα φαναράκια, ένα πάνω στον λόφο…» Το ταρανδάκι έκανε ένα βήμα μπροστά. Η Alva χαμογέλασε. «…και ένα προς τα κάτω.»

Η Alva έτρεξε. Έτρεξε όπως όταν το έλκηθρο έχει ήδη αρχίσει να γλιστρά και πρέπει να το προλάβεις πριν χαθεί. Το χιόνι φούσκωνε γύρω από τις μπότες της. Το ταρανδάκι έτρεχε δίπλα της, στην αρχή άκαμπτα και ύστερα όλο και γρηγορότερα.

«Ένα προς τα κάτω!» φώναξε η Alva. Το μικρό άπλωσε τα φτερά του. Έκανε ένα άλμα. Ύστερα άλλο ένα. Στο τρίτο άλμα, οι οπλές του σχεδόν δεν άγγιξαν το χιόνι. Το κουδουνάκι τραγουδούσε τόσο καθαρά, που η Alva γέλασε ενώ λαχάνιαζε. Το ταρανδάκι ανέβηκε πάνω από την άκρη του χιονιού και στον ουρανό που ξημέρωνε. Το κοπάδι ήρθε προς το μέρος του, κουδουνίζοντας και λαμποκοπώντας, και το μικρό πέταξε κατευθείαν ανάμεσά τους.

Το πρωί των Χριστουγέννων, το σπίτι ήταν ξανά ήσυχο. Μύριζε καφέ, πιπερόψωμα και το μικρό έλατο στη γωνιά. Πάνω στο τραπέζι βρίσκονταν τα σαφρανένια ψωμάκια κάτω από μια ριγέ πετσέτα. Η Alva πήγε στο παράθυρο.

Στο καινούριο χιόνι υπήρχε μια σειρά από μικρά χνάρια οπλών, ως το σπίτι και πάλι πίσω. Στην κορυφή του ελάτου κρεμόταν ένα μικρό ασημένιο κουδουνάκι από μια σκούρα κόκκινη κορδέλα. Η Alva στάθηκε στις μύτες των ποδιών της και του έδωσε ένα απαλό σπρώξιμο. «Κλινκ, κλινκ, κλινκ», είπε εκείνο. Πολύ ψηλά, πάνω από τη στέγη, φαινόταν ένα μικρό κοπάδι στον ροζ χειμωνιάτικο ουρανό. Η Alva χτύπησε το κουδουνάκι άλλη μία φορά.

Η Alva και το κουδουνάκι στο χιόνι

Τη νύχτα πριν από τα Χριστούγεννα, ένα μικρό ιπτάμενο ταρανδάκι προσγειώνεται έξω από το παράθυρο της Alva, μακριά από το κοπάδι του. Η Alva ακολουθεί χνάρια μέσα στο χιόνι, πάνω από πάγο που τραγουδά και ως τη δική της τσουλήθρα, όπου ένα μικρό κουδουνάκι πρέπει να ακουστεί ως τον ουρανό.

el-gr.sagatilldig.se

